

РЕШЕНИЕ

№ 171/13.04.2020 г., гр.Монтана

В името на народа

Административен съд - Монтана, в съдебно заседание на тринадесети март две хиляди и двадесета година, в състав :

Председател: Огнян Евгениев

Членове: Соня Камарашка

Мария Ницова

при секретар Видова и с участието на прокурора Димитров разгледа докладваното от съдия Ницова адм.д.№ 45/2020 г. по описа на Административен съд Монтана

Производството е по протест на прокурор при Окръжна прокуратура Монтана, с който се оспорва разпоредба от подзаконов нормативен акт на Общински съвет Медковец, с правно основание чл.186, ал.2 във вр. с чл.185 във вр.с чл.16, ал.1 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.145, ал.6 от Закона за съдебната власт/ЗСВ/.

Прокурорът при Окръжна прокуратура Монтана с протеста, инициирал настоящето дело, оспорва разпоредби от подзаконов нормативен акт на Общински съвет Медковец, а именно: „...чл. 11; чл. 15; чл. 32, ал. 3; чл. 41, ал. 8 и ал. 9; чл. 46, ал. 1, чл. 52, ал. 1, т. 4 и чл. 61ч, ал. 2 от Наредба за определяне размера на местните данъци на територията на Община Медковец, приета с Решение № 354 от протокол № 41 от 27.01.2011 година, изменяна и допълвана многократно и последно с Решение № 379 от Протокол № 44 от 20.12.2018 година на Общински съвет Медковец.“/Наредбата/.

С писмо вх.№ 432/18.02.2020 г. протестиращият прокурор изрично сочи “ Оспорвам разпоредбите на: чл. 11, ал. 1 по отношение на предвидените срокове: „от 1 март до 30 юни и до 30 октомври”, които противоречат на сроковете, предвидени в ЗМДТ; ал. 2 от местната наредба, така, както е формулиран текстът, е неприложим, защото касае минал период от време, за който се прави отстъпка и на практика към днешна дата липсва привилегия за предплатилите за цялата година; чл. 15; чл. 32, ал. 3; чл. 41, ал. 8 и ал. 9; чл. 46, ал. 1 - по отношение на предвидените срокове: „... до 31 март и да 30 септември...” и „На предплатилите за цялата година в първия срок...“, които са в противоречие с предвидените в ЗМДТ срокове; Чл. 52, ал. 1, т. 4 и чл. 61 ч, ал. 2 от Наредба за определяне размера на местните данъци на територията на Община Медковец, приета с Решение № 354 от протокол № 41 от 27.01.2011 година, изменяна и допълвана многократно и последно с Решение № 379 от Протокол № 44 от 20.12.2018 година на Общински съвет Медковец. По отношение на чл. 61ч, ал. 2 следва да се отбележи допълнително, че при съпоставка на тази разпоредба с разпоредбата на чл. 61ч, ал. 2 от ЗМДТ се установява, че в местната наредба е предвиден друг ред за изчисляване на възстановената недължимо внесена част, която обаче е различна от законовата формула, където недължимо внесена част от данъка върху таксиметров превоз на пътници за текущата година е частното производство от платения данък върху таксиметров превоз на пътници за срока, за който е издадено разрешението с оставащия брой на календарните месеци от срока на разрешението за извършване на таксиметров превоз на пътници, следващи месеца на прекратяване на разрешението за

извършване на таксиметров превоз на пътници и /разделено на/ броя на календарните месеци, за които е издадено разрешението и е платен данъкът върху таксиметров превоз на пътници. Видно от горното разпоредбата на чл. 60, ал. 2 от местния подзаконов нормативен акт е в пълно противоречие с императивната разпоредба на закона, поради което е и незаконосъобразна.

По отношение на представения Проект за изменение и допълнение на Наредба за определяне размера на местните данъци на територията на Община Медковец, следва да се отбележи, че предвидените от общинския съвет изменения и допълнения на норми от процесната наредба са неотнормисими към протеста на Окръжна прокуратура Монтана с изключение на чл. 32, ал. 3 от наредбата...“

Поради изложените несъответствия на основание чл.185, ал.2 предложение второ във връзка с ал.1, чл.186, ал.2 във връзка с чл.16, ал.1, т.1 предложение първо от АПК и чл.145, ал.6, изречение първо от ЗСВ, поради което се прави искане за отмяна на посочените разпоредби. Претендира направените по делото разноски.

За ответника – Общински съвет Медковец редовно призовани, чрез председателя, не изпраща процесуален представител и не изразяват становище по протеста.

Окръжна Прокуратура Монтана, чрез представителя в съдебно заседание, поддържа, че протестът е основателен, респективно, че оспорените разпоредби от Наредбата страдат от порок – противоречие с материалноправна норма и като такива са незаконосъобразни, като поддържа доводи и съображения, съгласно изложените в протеста и писмо вх.№ 432/18.02.2020 г., при което предлага същите да бъдат отменени, като противоречаща на нормативен акт от по-висока степен. Претендира направените в производството разноски.

Протестът на прокурор при Окръжна прокуратура Монтана за оспорване на разпоредба от подзаконовия нормативен акт от местно значение, е подаден съгласно разпоредбата на чл.186, ал.2 във връзка с чл.185, ал.2, предл. 2 от АПК от орган, оправомощен за упражни това процесуално право без ограничение във времето, съгласно разпоредбата на чл.187, ал.1 от АПК, поради което е допустим за разглеждане.

Административен съд Монтана, като прецени събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Предвид изложеното в протеста и допълнително в писмо вх.№ 432/18.02.2020 г., настоящият съдебен състав намира, че по отношение изложеното “ ...чл. 11, ал. 1 по отношение на предвидените срокове: „от 1 март до 30 юни и до 30 октомври“, които противоречат на сроковете, предвидени в ЗМДТ; ал. 2 от местната наредба, така, както е формулиран текстът, е неприложим, защото касае минал период от време, за който се прави отстъпка и на практика към днешна дата липсва привилегия за предплатилите за цялата година; чл. 15; чл. 32, ал. 3; чл. 41, ал. 8 и ал. 9; чл. 46, ал. 1 - по отношение на предвидените срокове: „... до 31 март и да 30 септември...“ и „На предплатилите за цялата година в първия срок...“, които са в противоречие с предвидените в ЗМДТ срокове...“, действително в изрично посочените разпоредби на Наредбата за определяне размера на местните данъци на територията на Община Медковец, предвидените срокове са в противоречие с разпоредбата на чл.28, ал.1 и ал.2 от ЗМДТ „ 1.(Доп. - ДВ, бр. 153 от 1998 г., изм., бр. 102 от 2000 г., бр. 98 от 2010 г., в сила от 1.01.2011 г., бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г.) Данъкът върху недвижимите имоти се плаща на две равни вноски в следните срокове: до 30 юни и до 31 октомври на годината, за която е дължим.; 2. (Изм. - ДВ, бр. 98 от 2010 г., в сила от 1.01.2011 г., бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г.) На предплатилите до 30 април за цялата година се прави отстъпка 5 на сто.“ .

Настоящият съдебен състав споделя изложените от протестиращия прокурор доводи, но само относно изрично посочените предвидени срокове, а не изцяло на посочените разпоредби от Наредбата, с изключение на чл.11, ал.2, който очевидно не е приложим, предвид, че изрично е посочено, че се отнася за отдавна минала година.

Настоящият състав споделя изложеното относно разпоредбата на чл.15, т.1 от местната Наредба за определяне размера на данъка върху недвижимите имоти, чиято редакция в местната наредба е продиктувана от изменението на чл. 22 от ЗМДТ, влязло в сила на 01.01.2019 година. Тази разпоредба на чл. 22 ЗМДТ е изменена с § 39, т. 6 от Закона за изменение и допълнение на Закона за корпоративното подоходно облагане, като новата разпоредба на чл. 22 ЗМДТ е влязла в сила от 1 януари 2019 г. и гласи: „ Общинският съвет определя с наредбата по чл. 1, ал. 2 размера на данъка: 1. за недвижимите имоти, с изключение на недвижимите имоти по т. 2, в граници от 0,1 до 4,5 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот; 2. за жилищни имоти, разположени на територията на населено място или селищно образувание, включени в списъка на курортите в Република България и определяне на техните граници, приет с Решение на Министерския съвет № 153 от 24 февруари 2012 г., които за съответната година не са основно жилище на данъчно задълженото лице, не са отдадени под наем и не са регистрирани като места за настаняване по смисъла на Закона за туризма, в граници, както следва: а) от 5 до 7 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот- за имотите, разположени в балнеолечебни, климатични планински и климатични морски курорти от национално значение, включени в списъка по т. 2; б) от 4,5 до 6 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот - за имотите, включени в списъка по т. 2, извън тези по буква „а“. Именно с цел синхронизиране на местната Наредба със закона Общински съвет Медковец е приел в тази редакция разпоредбата на чл. 15 от Наредбата за определяне размера на местните данъци на територията на Община Медковец. След като по искане на президента на Република България за установяване на противоконституционност и за произнасяне за съответствие с международни договори на § 39, т. 6 от Закона за изменение и допълнение на Закона за корпоративното подоходно облагане (обн., ДВ, бр. 98 от 27.11.2018 г.) (ЗИД ЗКПО) относно изменението в чл. 22 от Закона за местните данъци и такси (обн., ДВ, бр. 117 от 10.12.1997 г., поел. изм. бр. 24 от 22.3.2019 г.), като противоречащ на чл. 60, ал. 1 от Конституцията в Конституционния съд на Република България на 27.11.2018 година е образувано конституционно дело № 15/2018 година по описа на същия съд. С решение № 4 от 09.04.2019 година на КС по конст. дело № 15/2018 година вр.т. 1.7, Раздел „Балнеолечебни курорти от Национално значение от Списък на курортите в Република България и техните граници, приет с Решение № 153 на МС от 24.02.2012 година, с което разпоредбите на чл. 22 от ЗМДТ /обн. ДВ, бр. 117 от 10.12.1997г., последно изменен бр. 24 от 22.03.2019г./ са обявени за противоконституционни. Породи което, съобразно чл. 5, във вр. с §3 от Конституцията на Република България, разпоредбите на чл. 22 от ЗМДТ не се прилагат, респ. приетите в общинските Наредби разпоредби в съответствие с тях са незаконосъобразни и тази незаконосъобразност следва по силата на цитираното конституционно решение.

Посочената разпоредба на чл.32, ал.3 от Наредбата противоречи на разпоредбата на чл.44, ал.1 от ЗМДТ „...Обект на облагане с данък са имуществата, придобити по дарение, както и недвижимите имоти, ограничените вещни права върху тях и моторните превозни средства, придобити по възмезден начин.“, а ал.4 „Алинея 1 не се прилага за моторни превозни средства, придобити преди първоначалната им регистрация за движение в страната. „, поради което разпоредбата на чл.32, ал.3 от Наредбата „ Алинея 1 не се прилага за моторни превозни средства, внесени в страната като нови“, очевидно е незаконосъобразна, противоречаща на разпоредба от ЗМДТ.

В разпоредбите на чл.41, ал.8 и ал.9 от Наредбата са включени и „специализирани ремаркета за превоз на тежки и извънгабаритни товари“, които са изключени/ виж ДВ, бр.97/ 2017 г./ ЗИДЗДДС § 50, т.2, б“б“ в чл.55, ал.8 ЗМДТ „специализирани ремаркета за превоз на тежки и извънгабаритни товари“ се заличават и съгласно изменения чл.55, ал.8 от ЗМДТ“(Изм. - ДВ, бр. 98 от 2010 г., в сила от 1.01.2011 г., бр. 97 от 2017 г., в сила от 1.01.2018 г.) Общинският съвет определя с наредбата по чл. 1, ал. 2 данъка за специализирани строителни машини (бетоновози, бетон-помпи и други), автокранове и други специални автомобили, без тролейбусите, в размер от 50 до 250 лв.“, т.е. вече не се включват „специализирани ремаркета за превоз на тежки и извънгабаритни товари“, предвид което в тази част разпоредбите на чл.41, ал.8 и ал.9 от Наредбата са незаконосъобразни.

Относно разпоредбата на чл.46, ал.1 от Наредбата, отново следва да се обърне внимание, че незаконосъобразно са посочени сроковете за заплащане, който са в противоречие с разпоредбата на чл.60, ал.1 от ЗМДТ, но не и цялата разпоредба на чл.46, ал.1 от Наредбата.

Протестираната разпоредба на чл.52, ал.1, т.4 от Наредбата предвижда, че лицата, които използват работното място за обучение на чираци по смисъла на Закона за занаятите и извършват патентна дейност от посочените в т. 10, 12 и 13 на Приложение № 4 към глава втора, раздел 5 от ЗМДТ заплащат 50 на сто от определения патентен данък за съответното работно място като намалението се ползва, при условие, че към декларацията по чл. 53 е приложено копие от удостоверение за вписване в регистъра на чираците, издадено от съответната регионална занаятчийска камера. Съгласно разпоредбата на чл. 61 м, ал. 1, т. 4 от ЗМДТ „лицата, които използват работно място за обучение на чираци по смисъла на Закона за занаятите и извършват патентна дейност от посочените в т. 10 на приложение № 4, заплащат 50 на сто от определения патентен данък за съответното работно място; намалението се ползва, при условие че към декларацията по чл. 61 не е приложено копие от удостоверение за вписване в регистъра на чираците, издадено от съответната регионална занаятчийска камера“. При съпоставка на двата текста ясно се вижда, че местният орган е разширил приложното поле на привилегията и към лицата, извършващи действия и по т. 12 и т. 13 от Приложението към закона, което е незаконосъобразно, но само по отношение на т.12 и т.13, но не и по т.10, предвид което не целят чл.52, ал.1, т.4 от Наредбата е незаконосъобразен, а само по отношение на дейностите, посочени в т.12 и 13 Приложение № 4 към глава втора, раздел 5 от ЗМДТ.

Последната протестирана разпоредба е на чл.61ч, ал.2 от Наредбата, с която се регламентира възстановяването на платения годишен данък на разрешението за извършване на таксиметров превоз на пътници, ако същото бъде прекратено през годината, като е посочено как се изчислява недължимо внесена част. В протеста се твърди, че формулата за изчисление в Наредбата е в противоречие с посочената в чл.61ч, ал.2 от ЗМДТ, същата е различна от законовата формула, където недължимо внесена част от данъка върху таксиметров превоз на пътници за текущата година е частното производство от платения данък върху таксиметров превоз на пътници за срока, за който е издадено разрешението с оставащия брой на календарните месеци от срока на разрешението за извършване на таксиметров превоз на пътници, следващи месеца на прекратяване на разрешението за извършване на таксиметров превоз на пътници и /разделено на/ броя на календарните месеци, за които е издадено разрешението и е платен данъкът върху таксиметров превоз на пътници. Настоящият съдебен състав не споделя изложеното в протеста, т.к. остава неясно в какво се състои незаконосъобразността, макар формулата в Наредбата да е с различно обозначение, резултатът при изчислението по същата е абсолютно идентичен с резултата, който се

получава и при използване на формулата, посочена в чл.61ч, ал.2 ЗМДТ. Макар формулата да е записана с различно обозначение, резултатът е идентичен и правилен, т.е. размерът за възстановяване по платения годишен данък съответства на размера, така както е посочено в чл.61ч, ал.2 ЗМДТ. Използването на различно обозначение, щом като се установява правилен резултат не може да бъде основание за твърдяната незаконосъобразност. Важен е резултатът, който напълно съответства на разпоредбата на закона. Предвид което в тази част протестът следва да бъде отхвърлен.

Съгласно чл. 76, ал. 3 от АПК, общинските съвети издават нормативни актове, с които уреждат съобразно нормативните актове от по-висока степен обществени отношения с местно значение. Разпоредбата на чл. 75, ал. 2 от АПК предвижда, че нормативните административни актове се издават по прилагане на закон или подзаконов нормативен акт от по-висока степен. Нормите на чл. 75, ал. 2 и чл. 76, ал. 1 и ал. 2 от АПК са идентични с тези на чл. 2, чл. 3, ал. 1, чл. 7, ал. 2 и чл. 8 от ЗНА, като прогласяват забраната да се уреждат с наредба обществени отношения, уредени вече с нормативен акт от по-висока степен. Законът е нормативният акт, който урежда първично или въз основа на Конституцията, обществени отношения, които се поддават на трайна уредба, според предмета или субектите в един или няколко института на правото или техни подразделения. За уреждане на другите отношения по тази материя законът може да предвиди да се издаде подзаконов акт. Наредбата като нормативен акт се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен.

Следователно нито ЗМДТ, нито ЗМСМА не допускат с подзаконов нормативен акт на общински съвет да се дописват и други норми и правила, освен изрично посочените в закона. Нормата следва да се прилага само съобразно изричното и съдържание и без да се тълкува разширително и в противоречие с принципа за законност по чл. 4 АПК и принципът на правовата държава - чл. 4, ал. 1 от Конституцията.

Безспорно общинският съвет като орган на местно самоуправление, е компетентен да приема норми за поведение, задължителни за физическите и юридическите лица на територията на съответната община, по въпроси, които не са от изключителната компетентност на други органи, но само в сферите, очертани в разпоредбите на чл. 17, ал. 1 от ЗМСМА. Европейската харта за местно самоуправление /ратифицирана със закон, приет от 37-о НС на 17.03.1995 г./ в чл. 3, т. 1 дава дефиниция на понятието „местно самоуправление” и като такова се разбира правото и реалната възможност за местните общности да регулират и да управляват в рамките на закона, на тяхната отговорност и в интерес на тяхното население, съществена част от обществените дела. Законът за местното самоуправление и местната администрация в чл. 17 определя именно тези рамки на закона, в които може да се осъществява местното самоуправление. В компетентност на местното самоуправление са всички въпроси от местно значение, които законът е предоставил в тяхна компетентност в сферата на: 1. общинското имущество, общинските предприятия, общинските финанси, данъци и такси, общинската администрация; 2. устройството и развитието на територията на общината и на населените места в нея; 3. образованието; 4. здравеопазването; 5. културата; 6. благоустрояването и комуналните дейности; 7. социалните услуги; 8. опазването на околната среда и рационалното използване на природните ресурси; 9. поддържането и опазването на културни, исторически и архитектурни паметници; 10. развитието на спорта, отдиха и туризма.

Конституционният съд в свое решение № 6/29.09.2009 г. по к.д. № 7/2009 г. сочи, че параметрите на местното самоуправление задължително се основават на законова уредба, която следва да е в съответствие с международните договори и чл. 3 от

Европейската харта за местно самоуправление, като същността на местното самоуправление е правото и реалната възможност местните общности да регулират и управляват в рамките на закона. Съгласно чл. 4 от Европейската харта за местно самоуправление, основните правомощия на органите на местно самоуправление се определят от Конституцията или от закона. Независимо от това, тази разпоредба не е пречка за предоставянето на органите на местно самоуправление на правомощия за специфични цели в съответствие със закона. Органите на местно самоуправление разполагат в рамките на закона с пълна свобода да поемат инициатива по всеки въпрос, който не е изключен от тяхната компетентност или предоставен на друга власт. Съгласно чл. 4, т. 4 от тази харта, правомощията, поверени на органите на местно самоуправление, поначало трябва да са пълни и неограничени. Оттук съдът прави извод, че обхватът на правомощията на общинския съвет като орган на местно самоуправление трябва да бъде максимално широк. В случая обаче, дори и да се наложи извод за наличие на законово определено широко правомощие на общинския съвет да уреди чрез приемане на наредба правоотношения свързани с местни данъци и такси, то това следва да е в рамките регламентирани с разпоредбите на ЗМДТ.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че изрично посочените разпоредби от Наредба за определяне размера на местните данъци на територията на Община Медковец, са материално незаконосъобразни, както следва: частично чл.11, ал.1 относно посочените срокове „от 1 март до 30 юни и до 30 октомври“, неприложим е чл.11, ал.2 от Наредбата. Незаконосъобразни са чл.15, чл.32, ал.3, частично 41, ал.8 и ал.9 от Наредбата, само по отношение „специализирани ремаркета за превоз на тежки и извънгабаритни товари“, частично чл.46, ал.1 от Наредбата, относно сроковете „до 31 март и до 30 септември... На предплатилите за цяло година в първия срок се прави отстъпка от 5 на сто.“; частично чл.52, ал.1, т.4 от Наредбата само относно „патентните дейности посочени в т.12 и 13 от Приложение № 4 към глава втора, раздел 5 от ЗМДТ“, поради противоречие с норми от по-висок ранг, поради което ще следва да бъдат отменени на основание чл. 146, т. 4 вр. чл. 196 от АПК.

Отхвърля протеста за отмяна в останалата част, т.е. цялостна отмяна на чл.11, ал.1, чл.41, ал.8 и ал.9, чл.46, ал.1, чл.52, ал.1, т.4, както и на чл.61ч, ал.2 от Наредбата за определяне размера на местните данъци на територията на Община Медковец.

С оглед изхода на делото, отмяна на по-голямата част, макар за някои членове частична, и своевременно направеното искане от ОП ще следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 20 лева.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 193, ал. 1 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ изцяло протестираните разпоредби на чл.11, ал.2 , чл.15, чл.32, ал.3 ; частично на чл.11, ал.1 относно посочените срокове „от 1 март до 30 юни и до 30 октомври“; частично на чл. 41, ал.8 и ал.9, само по отношение „специализирани ремаркета за превоз на тежки и извънгабаритни товари“, частично на чл.46, ал.1 относно сроковете “ до 31 март и до 30 септември.... На предплатилите за цяло година в първия срок се прави отстъпка от 5 на сто.“; частично на чл.52, ал.1, т.4 само относно „патентните дейности посочени в т.12 и 13 от Приложение № 4 към глава втора, раздел 5 от ЗМДТ“ от Наредбата за определяне размера на местните данъци на територията на Община Медковец.

ОТХВЪРЛЯ протеста в останалата част, а именно за цялостна отмяна на чл.11, чл.41, ал.8 и ал.9, чл.46, ал.1 чл.52, ал.1, т.4 и чл.61ч, ал.2 от Наредбата за определяне размера на местните данъци на територията на Община Медковец.

ОСЪЖДА община Медковец да заплати на Окръжна прокуратура Монтана разноси по делото в размер на 20/двадесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено.

РЕШЕНИЕТО да се обнародва по реда на чл. 194 от АПК след влизането му в законна сила.

Председател:

Членове: